

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **SANDORLOG s.r.o.**, IČO 08142122
sídlem Roztylská 1860/1, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. 28795/20/5300-22442-712851

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Odvolacím finančním ředitelstvím, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu (dále též jen

„finanční úřad“ či „správce daně“), ze dne 15. 11. 2019, č. j. 8663363/19/2011-00510-108595 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o registraci plátce DPH.

2. Žalobkyně namítá, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, neboť neexistovaly zákonné důvody pro zamítnutí registrace žalobce k dani z přidané hodnoty. Není totiž pravdou, že žalobkyně není na adrese svého sídla kontaktní a nemá zde pronajaty žádné prostory, kde by se nacházelo vedení osoby povinné k dani. Opak vyplývá z fotodokumentace kancelářských prostor na adrese Roztylská 1860/1, Praha 4, předložené žalobkyní. Nejedná se tak pouze o virtuální sídlo, nýbrž o sídlo skutečné. Žalobkyně se věnuje řádné podnikatelské činnosti s obchodním partnerem LEOKONT EU s.r.o. (dále jen „LEOKONT“), přičemž personální propojení mezi žalobkyní a touto společností skrze osobu L. B. (jednatel společnosti LEOKONT) není vadou.
3. Žalobkyně je toho názoru (na rozdíl od tvrzení žalovaného), že ve smyslu ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), předložila důkazní prostředky prokazující její tvrzení. Žalovaný naopak porušil ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, když postupoval v rozporu se zásadou přiměřenosti. Žalobkyně tak nesouhlasí se žalovaným, že žalobkyní předložené důkazy nebyly dostatečné k prokázání splnění hmotněprávních podmínek pro podání přihlášky k registraci DPH. Žalovaný dále řádně nezjistil skutkový stav věci a neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí.
4. Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a k žalobním námitkám doplnil, že v rámci místního šetření bylo zjištěno, že žalobkyně je na adrese svého sídla kontaktní, jak je rovněž uvedeno v napadeném rozhodnutí, byl tedy splněn jeden z předpokladů pro registraci k DPH.
5. K námitce řádné podnikatelské činnosti žalovaný uvádí, že personální propojení mezi žalobkyní (poskytovatelem) a společností LEOKONT (zákazník) vyvolaly u žalovaného odůvodněné pochybnosti. Jednak v přihlášce žalobkyně k registraci k DPH jsou uvedeny kontaktní údaje pana L. B. (jednatel společnosti LEOKONT), přičemž tato osoba má rovněž dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu žalobkyně. Jednatel žalobkyně má své bydliště na adrese Pelušková 1442, Praha 9, která je rovněž adresou sídla společnosti LEOKONT. Uvedené skutečnosti spolu se zjištěním, že přijaté platby byly obratem vybírány v hotovosti vedly k závěru o pouze účelovém převádění peněžních prostředků k získání registrace k DPH bez splnění zákonem požadovaných podmínek. K žalobkyní doloženým důkazním prostředkům se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil a s provedením nových důkazních prostředků správce daně žalobkyni seznámil. Správní orgány řádně zjistily skutkový stav a shromáždily dostatečné podklady pro rozhodnutí. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
6. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním výslovně souhlasil a žalobkyně s takovým postupem nevyjádřila ve stanovené lhůtě nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:

8. Podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) se plátcem stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.
9. Podle ust. § 4a odst. 1 zákona o DPH se obratem pro účely tohoto zákona rozumí souhrn úplat bez daně, které osobě povinné k dani náleží za uskutečněná plnění, s místem plnění v tuzemsku, jde-li o úplaty za a) zdanitelné plnění, b) plnění osvobozené od daně s nárokem na odpočet daně, nebo c) plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně podle § 54 až 56a, jestliže nejsou doplňkovou činností uskutečňovanou příležitostně.
10. Podle ust. § 128 odst. 1 daňového řádu správce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit.
11. Výkladem shora uvedených ustanovení se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 7 Afs 76/2017 - 43, uvedl, že: „Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje podle § 92 odst. 3 daňového řádu všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Tato povinnost se vztahuje i na údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci k DPH. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat skutečnost, že jeho obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhl 1 000 000 Kč. Prokazování této skutečnosti je nejen záležitostí formální (předložení příslušných daňových dokladů), ale také záležitostí skutkovou (k uskutečnění zdanitelného plnění musí fakticky dojít). Daňové řízení tedy není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání jím tvrzených skutečností spočívá na stěžovateli.“
12. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018 - 47, podle něhož „procesní odpovědnost za prokázání skutečností uvedených v přihlášce k registraci spočívá na daňovém subjektu. Tento je povinen tvrzené údaje správci daně doložit, případně vysvětlit, změnit či doplnit. Správce daně je na druhou stranu povinen zkontrolovat správnost údajů a dokumentů, které mu byly poskytnuty. Za tímto účelem je oprávněn vyzvat daňový subjekt k předložení dokladů či informací potvrzujících údaje tvrzené v přihlášce. Daňový subjekt nesplní svou důkazní povinnost tím, že předloží jakékoliv dokumenty. Musí se jednat o důkazní prostředky, které objektivně prokazují skutečnosti uvedené v přihlášce k registraci. Splní-li daňový subjekt tuto povinnost, rozhodne správce daně v souladu s § 129 odst. 1 daňového řádu o tom, že daňový subjekt registruje. Bude-li mít správce daně pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků předložených daňovým subjektem, ve výzvě mu sdělí, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl, aby měl daňový subjekt možnost na tato zjištění adekvátně reagovat, případně doplnit dokazování. Nevyvrátí-li daňový subjekt sdělené pochybnosti, správce daně v souladu s § 129 odst. 1 daňového řádu rozhodne o zamítnutí registrace daňového subjektu.“
13. Povinnost ověřit pravdivost údajů v případě registrace k DPH vyplývá i z judikatury Soudního dvora Evropské unie. V rozsudku ze dne 14. 3. 2013, C 527/11, Ablessio, uvedl,

že členské státy jsou „*povinny zaručit pravdivost zápisů do registru osob povinných k dani za účelem zajištění řádného fungování systému DPH. Je tak věcí příslušného vnitrostátního orgánu ověřit postavení osoby povinné k dani dříve, než jí přidělí identifikační číslo pro účely DPH*“ (obdobně srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 9. 2012, C-273/11, Mecsek Gabona Kft, bod 63). Správní orgány obou stupňů tak byly v projednávané věci nejen oprávněny, ale též povinny ověřit údaje uvedené žalobkyní v přihlášce k registraci k DPH.

14. Námitka žalobkyně, že není pravdou, že není kontaktní na adrese svého sídla, je nedůvodná. Žalovaný se s ní vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*Následně, po předložení fotodokumentace v rámci odvolání, bylo dne 7. 1. 2020 provedeno opakované místní šetření, při kterém již bylo ověřeno, že odvolatel má sídlo umístěné ve sdílené kanceláři. Odvolací orgán tak konstatuje, že odvolatel tuto druhou podmínku (viz bod [23] a [25]) splnil.*“ Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně dodatečně splnila podmínku mít sídlo v České republice. Otázka splnění této podmínky tak nebyla relevantní při rozhodování o zamítnutí žádosti žalobkyně.
15. Žalobkyně dále namítá, že se věnuje řádné podnikatelské činnosti, což doložila důkazy. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Naopak se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně neprokázala faktický výkon deklarované ekonomické činnosti. Pouhé vystavení faktury či bezhotovostní úhrada nemohou samy o sobě prokázat, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění. Jedná se toliko o formální důkazy. Žalobkyně v řízení nedoložila, jaké práce, kým a kde byly vykonány. Správce daně žalobkyni vyzval k doložení potřebných podkladů, přičemž uvedl příklady důkazních prostředků, které by předmětnou skutečnost (že fakticky došlo ke zdanitelnému plnění) prokazovaly (např. objednávky, kalkulace, pokladní doklady, výkazy odpracovaných hodin zaměstnanců, atd.). Žalobkyně však přes výzvu správce daně tyto podklady nedoložila. Nutnost prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění vyplývá z ustálené judikatury správních soudů (viz výše). V rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 137/2020-21, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „*Z předložených listin (daňových dokladů, výpisů z účtů atp.) nelze dovodit skutečné dosažení tvrzeného obratu, resp. skutečný výkon tvrzené ekonomické činnosti (a to nadto za situace, kdy byly zjištěny skutečnosti, které stěžovatelčina tvrzení zpochybňovaly - viz dále). Uvedené listiny nebyly způsobilé prokázat faktické uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění, tedy ani naplnění podmínky dosažení obratu ve smyslu § 4a odst. 1 zákona o DPH. Samotné přijaté faktury nelze osvědčit jako důkazy prokazující, že k dodání zboží skutečně došlo. Výpis z bankovního účtu pak prokazuje pouze to, že stěžovatelka obdržela platby v určité výši od různých subjektů. Neproказuje však, zda se jednalo o úplatu za uskutečněná plnění ve smyslu § 4a zákona o DPH. To jednoznačně nevyplývá ani z dalších předložených podkladů. Ani v rámci místního šetření konaného v sídle stěžovatelky nebylo prokázáno faktické uskutečnění zdanitelných plnění.*“
16. Co se týče podkladů předložených žalobkyní a též opatřených správcem daně v rámci řízení o odvolání, s těmito se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje (strana 5 – 8 napadeného rozhodnutí). Z rámcové smlouvy nelze zjistit, zda žalobkyně skutečně realizovala tvrzená zdanitelná plnění. Stejně tak tuto skutečnost neproказují faktury ze dne 16. 7. 2019 a 31. 7. 2019, ani oznámení o provedení příkazů k úhradě těchto faktur. Provedením dalších důkazů žalovaný dospěl k závěru, že jsou zde důvodné pochybnosti, zda se ze strany žalobkyně skutečně jednalo o řádnou podnikatelskou činnost. V reakci na doručení seznamu zaměstnanců žalobkyně provedl správce daně místní šetření na adrese, kde se měli tito zaměstnanci zdržovat, přičemž zjistil,

že zde žádný ze zaměstnanců nikdy nepobýval. Z odpovědi Cizinecké policie dále bylo zjištěno, že většina těchto osob nikdy neměla na území České republiky povolen pobyt. Žalobkyně dále doložila vyplněné formuláře pro úřad práce: Informace o nástupu do zaměstnání a dohody o provedení práce či pracovní smlouvy. Dle odpovědi Úřadu práce ČR, Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 11. 2019 a 15. 1. 2020 však žalobkyně nebyla k těmto osobám vedena jako zaměstnavatel cizinců. Úřad práce nadto nevydal žádné rozhodnutí o povolení k zaměstnávání pro žalobkyni a nepřijal ani informaci o nástupu cizinců do zaměstnání. Dle krajské pobočky Úřadu práce v Příbrami byl u dvou zaměstnanců žalobkyně nahlášen nástup do zaměstnání dne 12. 9. 2019. Z těchto podkladů jednoznačně plyne, že v době tvrzeného uskutečnění zdanitelného plnění nebyl na úřadu práce evidován žádný zaměstnanec žalobkyně. Většina deklarovaných zaměstnanců pak není dle České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) vůbec evidována, případně u nich není od 1. 5. 2019 evidován žádný zaměstnavatel (v období vystavení faktur evidovala ČSSZ pouze dva zaměstnance žalobkyně, a to S. B. – jednatele a D. S.). Z těchto skutečností je zjevné, že žalobkyně neprokázala faktické provedení zdanitelného plnění. Žalovaný se zabýval i dalšími důkazy, jež tvrzení žalobkyně vyvrací. V tomto směru v podrobnostech proto soud odkazuje na napadené rozhodnutí, zejména pak na body 31 a 36 -37. Nepředložením důkazních prostředků o faktickém provedení zdanitelného plnění tak žalobkyně nesplnila povinnost prokázat, že dosáhla obratu nutného k zákonné registraci k DPH.

17. Pro doplnění Městský soud v Praze poukazuje na další okolnosti nasvědčující účelovému převádění finančních prostředků za účelem dosažení potřebného obratu pro registraci žalobkyně k DPH. Předně se jeví jako zcela nestandardní, že společnost LEOKONT, jako zákazník, má podle rámcové smlouvy se žalobkyní povinnost předávat jí seznam zboží, které má být naskladněno a položkový soupis kompletovaných zásilek prostřednictvím objednávkou zasláné na emailovou adresu jednatele společnosti LEOKONT, tedy zákazníka. Rovněž nelze přehlédnout skutečnost, že v přihlášce k registraci k DPH je jako kontaktní email uvedena adresa pana L. B., jednatele společnosti LEOKONT, tedy zákazníka, nikoliv žalobkyně – žadatelky. Pan B. má také na základě plné moci od 6. 5. 2019 dispoziční právo k bankovnímu účtu žalobkyně a právo disponovat s tímto účtem prostřednictvím internetového bankovníctví. Pan B. a pan B. (jednatel žalobkyně) pak mají pobyt na totožné adrese, kde se rovněž nachází i sídlo společnosti LEOKONT. V neposlední řadě správce daně zjistil, že přijaté platby jsou z účtu žalobkyně vybírány obratem v hotovosti a na účtu nejsou dohledatelné platby za běžný provoz společnosti. Tyto skutečnosti ve spojení s neprokázáním faktického provedení zdanitelného plnění tak vzbuzují důvodné pochybnosti o řádné ekonomické činnosti žalobkyně. Správní orgány proto postupovaly správně, kdy žádost žalobkyně o registraci k DPH zamítly.
18. Nelze se rovněž ztotožnit s námitkou žalobkyně, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou přiměřenosti. Z postupu prvostupňového správce daně je patrné, že poté, co pojal pochybnosti o řádné ekonomické činnosti žalobkyně, vyzval ji k doložení faktického provedení zdanitelného plnění. V průběhu řízení žalobkyně například prokázala, že v tuzemsku má své sídlo, což žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval. Naopak podklady doložené ve vztahu k ekonomické činnosti žalobkyně byly k prokázání faktického provedení zcela nedostačující (viz výše). Správní orgány na druhou stranu pečlivě shromáždily velké množství důkazů, které samy o sobě i v souhrnu důvodně nasvědčují, že finanční transakce žalobkyně byly čistě formální a účelové, s úmyslem dosáhnout limitu obratu nezbytný pro registraci k DPH. Rozhodnutí žalovaného je

podrobně odůvodněno a je z něj patrné, jak žalovaný vyhodnotil jednotlivé důkazní prostředky. Správní orgány tak zjistily skutkový stav ve zcela dostatečné míře nezbytné pro jejich rozhodnutí, které řádně zdůvodnily. Správní orgány rovněž nerezignovaly na povinnost seznámit žalobkyni s nově opatřenými důkazy a jejich hodnocením, jak vyplývá ze Seznámení ze dne 18. 6. 2020, č. j. 23956/20/5300-22442-712851, na která žalobkyně ve stanovené lhůtě (ani později) nereagovala.

19. Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. června 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu